

Røyksignaler

Medlemsside for Norsk Indian Klubb
Postboks 12, 1901 Fetsund - e-post: postmaster@indianklubb.no
webside: www.indianklubb.no

International Indian Rally 2005, Speyer Tyskland

en reiseberetning av Lars Baardgaard

Hva gjør noen Indianere i sin aller beste alder når de skal på guttetur? Jo, de drar til Speyer i Sør-Tyskland på internasjonalt Indian-rally! Turgjengen besto denne gang av:

Ragnar Bakken, Chief-37, Jan Emil Kristoffersen, Chief -53 (Blue Master), Petter Kristoffersen, Chief-48, Kjell Søreide, Scout-34, Lars Baardgaard, Chief-36, Leif Håve, Volvo 740 (følgebil)

I desember -04 bestemte NIK seg for å lage et reiseopplegg for dette rallyet, og de nevnte personene meldte seg. Reiselederen meldte seg frivillig, og hans oppgave var å finne fram til en rute hvor det var fine veier for motorsykel, og selvfølgelig liten biltrafikk. Etter flittig bruk av diverse kartbøker og en del konsultasjoner med den tyske Indianklubben, ble så følgende rute valgt:

Frammøte på Hjortneskaien for å ta første etappe med Color Fantasy til Kiel. Fra Kiel med motorsykel til Hamburg-Altona. Så med Autozug til Lörrach i Sør-Tyskland. Herfra nordover gjennom fagre Schwarzwald til Baden-Baden, og videre til Speyer, som ligger i nærheten av Mannheim.

Hjemreisen gikk tilbake til Lörrach og med Autozug til Hamburg. Så videre over Puttgarden-Rødbyhavn til København, hvor vi skulle ta fergen tilbake til Oslo.

Det var en ramme på en uke for hele turen, da enkelte i følget måtte raskt hjem for å holde Norge i gang.

Under: Motorsyklene stropes fast.

Avreise med flagget til topps!

Turen.

Vel installert på Color Fantasy, i kabiner med havutsikt(!), kunne vi ut på kvelden innta et fint måltid med en herlig italiensk vin på hvite duker. (Enkelte Indiankjørere legger stor vekt på det med hvite duker!) Her ble hver enkelt deltaker utrustet med en konvolutt som inneholdt reiserute og tabell over km-avstander mellom de forskjellige steder vi skulle gjennom. Som nevnt var dette nøye gjennomgått med fagfolk! Det ble påpekt av enkelte utenforstående at det var feigt å ha med seg følgebil, men det viste seg at det var et lurt trekk. For eksempel var det plass til ekstra bagasje (telt osv.) og det viktigste: vi fikk bruk for den. Petters eminente tilhenger med plass til to Indianere var perfekt.

Framme i Kiel begynte selve sykkelturen. Etter 800m stanset Ragnars -37! Ladeproblemer!!* Og rett på hengeren. Inne i Kiel kjøpte vi nytt batteri, men vi lot Indianeren stå på hengeren, og ville forsøke å fikse den senere.

* Det er et tilbakevendende problem med Det elektriske anlegget på gamle sykler. Vanligvis blir det restaurert etter alle kunstens regler, så glemmer en el-anlegget. Riktige dimensjoner på kabler og ordentlige tilkoplinger (loddete kabelsko overtrukket med krympestrømpe) er første bud. Så må ladesystemet være i orden. En dynamo med ikke-utslitte børster som gir de nødvendige ampere og en regulator som regulerer til eksakt spenning (7,1/14.2 volt) ved riktig turtall, er et must.

Det gikk greit til Norderstedt. Her fikk Kjell problemer med stiftene. Første pulje dro videre til Hamburg, etter stiftskifte kom vi andre i gang og plutselig var alle samlet på Bahnhof Hamburg-Altona.

Reiselederens opprinnelige forslag, å ta en "inspeksjonstur" på Reperbahn, måtte dessverre falle ut, da ankomsten til Altona ble noe forsinket!

Ute av Kiel hadde vi mistet en mann. Tom var borte! Det er ikke så enkelt å komme ut fra store byer på den rette veien. Bundesstrasse 404 til Bad Segeberg var ikke så enkel å finne. Men etter en time dukket Tom opp, og turen kunne gå videre. Petter har kjørt mye i Europa med motorsykkel, så han kjenner problemene. Han omorganiserte reisefølget, slik at hver mann var ansvarlig for at mannen bak var med. Etter dette var det ikke problemer med å holde sammen.

Det å kjøre gjennom en storby med et utall av lyskryss, er en prøvelse med fotklutsj og håndgir. Ganske så slitsomt, - men en stor weissbier samt friske asparges i Altona rettet oss opp!

På denne etappen oppdaget vi hvor ypperlig Leif var som følgebilkjører. Han kjørte over fortau, inn på sykkelstier og 180 graders svinger midt i veiene, også via enveiskjøringer. Han fulgte oss alltid hele veien, til tross for sin store equipage.

Bort med elektronisk tennning!!..

Kl. 19.30 kjørte vi ombord på Autozug. Det var heller ikke så enkelt. Det er svært lavt under de øverste rampene, så vi måtte ligge flate over tanken, og slurre med klutsjen framover på nedre rampe. Men vi klarte det, og etter å ha funnet våre kupeer, kunne vi slappe av med medbrakt mat og drikke.

Neste morgen kl. 06 30 rullet vi inn i Lörrach, og etter en noe møysommelig avlasting var vi på veien. Det var 23 grader og et fantastisk vær, og vi var på vei inn i Schwarzwald. Turen gikk over Schopfheim, Todtnau og opp til Titisee. Titisee er et kur-sted som er nydelig anlagt ved en idyllisk innsjø. Vi dro videre, og Indianerne gikk som klokker. I Triberg inntok vi en god tysk lunsj i tradisjonelle sør-tyske omgivelser.

Videre dro vi innover i Schwarzwald for å ta Bundesstrasse 500, Schwarzwald Hochstrasse, frem til Baden-Baden. Reiselederen kjørte foran, og det gikk i 60-70 km/t i nydelige omgivelser med liten trafikk. Men han måtte av naturlige grunner gjøre en stopp, og da kom resten av følget opp og spurte om han hadde ladeproblemer! De hadde sett at et drivhjul til dynamoen hadde falt av og rullet ut i veiskråningen. Den ble heldigvis funnet igjen, men akslingen var gått i stykker, så han måtte kjøre uten de nødvendige ampere fra dynamoen resten av turen, men det gikk bra. Vi har alltid med oss en lader (!) i salvesken, så lading om natten og fullt kjøring om dagen, dog uten lys, det er ikke noe problem.

På ettermiddagen rullet vi inn i Baden-Baden i 39 graders varme! Reiselederen hadde en avtale med Klaus Wildemann, som bor i byen, og han kom på sin Chief -48 og hentet oss. Han har et stort hus omtrent midt i byen, med stor plass og en fin garasje. Her parkerte vi maskinene våre, samt følgebilen. Den iskalde ølen vi fikk i hans garasje var naturligvis et av høydepunktene på turen!

Etter en kjærkommen dusj på hotellet, som Klaus hadde organisert, dro vi på en spasertur gjennom byen (ca. 60 000 innbyggere.) Via det kjente kasinoet og til en "kneipe" hvor vi hadde et godt tysk måltid, med weissbier og wilhelmsbirne. Etterpå trakk vi oss tilbake, og roet oss ned, fulle av positive inntrykk.

Petter sier god natt til Indianeren sin.

Røyksignaler

Klaus har i sin garasje mange Indianere. En -48 Chief som han bruker daglig, en nydelig 101 og en meget fin restaurert 841 militærmodell var noe av samlingen hans. Og i garasjen var det verktøy i mengder. Han var en meget trivelig kar, og kona hans og sønnen viste stor gjestfrihet. Det var fint å være gjester hos dem.

Tyskerne er vant høy fart, så turen gikk fort, for fort for noen av oss!

Men vi hang med, og var lettet da vi gled inn på Speyer Tekniske Museums område. Det var her International Indian Rally 2005 hadde sin camp.

Kvelden kom med et voldsomt regnskyll, men det forstyrret ikke praten med gamle venner fra tidligere rallyer.

Lørdag morgen kom med varmt og godt vær, og vi sjekket alle fasiliteter rundt treffet. De sanitære forholdene med WC og dusj var meget bra under hele oppholdet vårt.

Gjennom Schwatzwald

Klaus Wildemann

Neste dag skulle vi videre til Speyer. Klaus hadde avtalt med flere Indiantkjørere, så ut på dagen rullet Jürgen Hecker og to andre med sine 101 modeller, samt Jim Parker fra Melbourne på lånt sen 30-talls Chief med sidevogn

Så var vi undeveis til Speyer, ni gamle Indianere og Klaus' kone og sønn med sine moderne sykler.

Vi dro over Rhinen og tok den franske motorveien A35 oppover. Denne ble valgt fordi det er noe mindre trafikk der.

Det rullet stadig inn Indianere, fra hele Europa. Til sammen på treffet var det over 400 deltakere, med ca. 200 sykler, alle typer og årsklasser.

Mathias Elvenkämper og hans crew hadde gjort en kjempejobb. Alt var godt organisert, og vi fikk alle armbånd hvor sykkelens registreringsnummer ble notert.

Så ved alle inn- og utpasseringer ble det nøye kontrollert om numrene stemte.

Denne dagen var det planlagt utflykt i Pfalzområdet, og ca. 100 av deltakerne dro av gårde.

Vi lot imidlertid løp være løp og konsentrerte oss om museet, som lå bare noen meter fra campen. Museumsområdet var en tidligere flyplass, og var fra mai 1940 base for 52. Jachtgeschwader (jaktskvadron) med sine Messerschmittfly.

Blant flyene i museet var en perfekt restaurert Me109 Messerschmitt som så ut til å være klar for take-off!

Utstillingshallen var under krigen et verksted for de fleste flytyper i Luftwaffe. Men mest imponerende var jumbojeten som var bygd opp med en stor stålkonstruksjon. Denne kunne en gå opp til gjennom et trappesystem, og det var et imponerende skue å se de forskjellige delene inne i kabinen.

Denne dagen var det også anledning til å besøke alle salgsbodene med Indiandealere. Her kunne en kjøpe det meste til maskinene våre. Der var de alle: Leenes, Peldes, Brechel, Mattern, Timmermann osv. Vi savnet imidlertid Moen og Allan Forbes.

Det er interessant å se hvor mange originale deler som dukker opp, og kvaliteten på repro-deler er blitt meget god. Dette gjør selvfølgelig at vedlikehold og reparasjon av Indianerne våre er lettere enn før. Det er bare et spørsmål om penger!

En gjeng norske Indianere på internasjonalt treff.

Etter innregistreringen var det bare tre punkter på agendaen: 1: akevitt, 2: kaldt weissbier, 3: sette opp teltet.

På kvelden ble det selvfølgelig bratwurst i den store festhallen. Denne hallen skulle betjene alle 400 deltakerne med mat og drikke fra morgen til langt på natt. Og dette gikk meget bra under hele treffet.

Lørdag kveld var det fellesmiddag og premieutdeling. Det var mange klasser, og begeistringen i den norske leiren var stor da reiselederen vår fikk trofé for "Best Indian twin" for sin originale Chief 36!

Men tiden i hyggelig lag går fort, og søndag morgen kl. 07.30 var vi på veien igjen. Vi tok motorveien innom Frankrike, en liten avstikker i Schwarzwald, og videre til Lörrach, for å ta Autozug tilbake til Hamburg-Altona. På den lille avstikkeren tok vi oss en pause i en liten dorf. Vi kjørte ganske enkelt inn på en plen ved siden av veien, parkerte sykkelenes på sykkelstien, og Leif kjørte rett inn på plenen! Da oppdaget vi at det var

plenen til det lokale politiet! Det tok 13 sekunder, og der sto "die Polizei"! Men da reiselederen kan tysk, ble det løst i all vennlighet, og vi hilste og dro videre.

Mandag morgen gikk så ferden videre opp til Puttgarden. Her hadde nok reiselederen lagt inn litt for stramme tidsrammer. Når så Kjell punkterte og Jan hadde noen ledninger som ikke var godt nok festet i koblingsfeltet mellom tankene, hadde vi virkelig problemer med å rekke ferjen i København. Derfor måtte begge syklene i all hast lastes på tilhengeren. (Hadde vi hatt bedre tid, ville disse problemene glatt blitt løst, og vi kunne alle ha rullet inn på norsk jord for egen maskin).

Noen av oss rakk ferjen i København, og resten måtte ta over Øresundbrua til Sverige, opp til Helsingør. Vi som rakk København-avgangen hadde et helt minutt på oss, og gjengen som kom på i Helsingør, rakk ferjen fordi den var ti minutter forsinket!

Vi tror at den ølen vi serverte "Øresundgjengen" i resepsjonen på båten da de kom opp fra bildekket, smakte ekstra godt!

Etter at vi alle hadde roet oss, inntok vi et festmåltid med champagne til en muslinsuppe, og en herlig chianti til hovedretten. En grand finale til en fantastisk tur og et utmerket organisert rally.

Neste morgen ankom vi Oslo, og i gråvær og regn entret vi livets realiteter med jobb og forpliktelser.

Da hadde vi kjørt over 1000 km med de gamle Indianere!

Etterord:

Ragnar har ikke helt fått orden på ladeproblemene, men når høststormene setter inn, vil det sikkert bli fikset.

Kjell har for lengst skiftet slange, og er på veien.

Jan har festet de løse ledningene og lys og gnist er på topp igjen.

Reiselederen har skiftet aksling til dynamodrivhjul og er også komplett på veien igjen.

Lars.

Øverst venstre: Europas fineste Indian.
Øverst høyre: hjemme igjen
Underst til høyre: en kald pils før avgangen med Autozug i Lörrach.

T.v: Delemarked ved det tekniske museum i Speyer.

